

былъ любезенъ на башѣ си, ся удостоилъ да приеме отъ Бога за добродѣтели-тѣ си особенно благословеніе.

ГЛАВА XXIV.

Іосифа продаватъ братіе-то му.

Сынове-тѣ Іакововы пасли стада-та бащины си. Веднажъ ся были оттеглили съ стада-та си твърдѣ далече отъ родителскыя си домъ, и понеже дълго время нѣмало отъ нихъ никакво извѣстіе, то баща имъ казалъ на Іосифа: „Иди вижь, здоровы ли сѣ братіе-то ти и добытка-тѣ и, кога ся върнешь, да мя увѣдомишь за всичко, что ся прави тамо. Іосифъ си облѣкълъ хубавѣ-тѣ дрехѣ и тръгнулъ да иде при братіе-то си. Като го видѣли още отдалече, братіе-то му си казали единъ другому: „Ето че иде нашѣ-тѣ съновидецъ; дайте да го убіемъ и да кажемъ на башѣ си, че го покъсали дивы звѣрове. Да видимъ тогава, какъ ще ся сбѣднѣтъ неговы-тѣ сѣнища.“ Рувимъ, постарѣ-тѣ имъ братъ, ся ужаснулъ, кога чулъ тѣхно-то намѣреніе, и всячески радилъ да спаси Іосифа. Той казалъ на братіе-то си: „недѣйте го убива, не проливайте кръвь невиннѣ; не осквернявайте рѣцѣ-тѣ си съ братоубійство; подобръ го спустете въ тоя безводенъ кладенецъ.“ Рувимъ казалъ това съ намѣреніе да иде прѣзъ ноцъ да го извади изъ сухыя кладенецъ и да го отведе до башѣ му. Кога приблизилъ Іосифъ при братіе-то си, они сбѣлѣкли отъ него дрехѣ-тѣ му и спустижали го въ ямѣ-тѣ. Подиръ това, като че не были направили никакво зло, спокойно сѣднѣли да обѣдватъ. Нѣ Рувимъ не можалъ да ѣде съ нихъ наедно. Той ся отвалилъ оттамо и размышлявалъ, какъ да спаси Іосифа.

Рувимъ ся още не былъ завърнулъ, и братіе-то видѣли, че прѣминувать оттамо Измаилтѣнскы търговцы съ велблуды. Тѣя Измаилтѣне были внуцы Измаиловы; тѣ закар-